

Jack London

Valgekihv

Illustreerinud Günther Reindorff

Inglise keelest tõlkinud Marta Sillaots

Originaali tiitel:
Jack London
White Fang
Macmillan, 1906

Viies trükk
Esitrükk eesti keeles: Pedagoogiline Kirjandus, 1941

Kujundanud Virge Ilves
Korrektoori lugenud Priit Põhjala

Tõlge eesti keelde © Marta Sillaots ja Tänapäev, 2020
Illustratsioonid: Günther Reindorff © EAÜ 2020

ISBN 978-9949-85-713-5

Trükitud AS-i Pakett trükikojas

SISUKORD

I jagu

Kõnd

I peatükk. Liha jälgedel.....	9
II peatükk. Emahunt	18
III peatükk. Näljakisendus	29

II jagu

Metsloomast sündinud

I peatükk. Kihvade võitlus.....	45
II peatükk. Pesapaik	57
III peatükk. Hall hundikutsikas..	67
IV peatükk. Maailma sein	73
V peatükk. Liha seadus	84

III jagu

Kõnnu jumalad

I peatükk. Tuletegijad.....	93
II peatükk. Orjus.....	105
III peatükk. Väljatõugatu	115
IV peatükk. Jumalate jahil	120
V peatükk. Pühalik leping.....	126
VI peatükk. Näljaag.....	136

IV jagu

Kõrgemad jumalad

I peatükk. Omasuguste vaenlane	147
II peatükk. Hull jumal	158
III peatükk. Vihkamise valitsus	168
IV peatükk. Klammerduv surm	175
V peatükk. Taltsutamatu	188
VI peatükk. Armastuse-isand....	194

V jagu

Taltsas

I peatükk. Pikk teekond.....	213
II peatükk. Lõunamaa.....	219
III peatükk. Jumala valdkond ...	226
IV peatükk. Kaaslase kutse	239
V peatükk. Magav hunt.....	246

I JAGU

Kõnd

I PEATÜKK

Liha jälgedel

Tume kuusemets seisis ähvardavalt mõlemal pool kinnikülmunud kanalit. Hiljutine tuul oli puudelt nende valge külmakatte ära kiskunud ja nad näisid kustavas valguses mustade ning pahaendelistena üksteise poole naalduvat. Suur vaikus valitses maastiku kohal. Maastik ise oli tühi ning elutu, miski ei liikunud selles; see oli nii üksildane ja külm, et see ei mõjunud isegi mitte kurvana. Selles tundus nagu naeru, kuid naeru, mis oli hirksam kui ükskõik missugune kurbus – naeru, mis oli rõõmutu nagu sfinksi naeratus; see naer oli külm nagu pakane ja selles peitus vääramatuse karmust. Igaviku isandlik ja sõnatu tarkus naeris elu tühisuse ja elu pingutuste üle. See oli Kõnd – metsik, tardunud südamega põhjamaa Kõnd.

Siiski leidis siin elu – liikvelolevat ja trotsivat elu. Piki kinnikülmunud kanalit ränkles rida hunditaolisi koeri. Nende tüükaline karvastik oli külmast härmas. Nende hingus külmus õhus, niipea kui see nende suudest oli väljunud, pursattes esile aurukobrutisena, mis nende ihukarvadele kinnitus ja seal jääkristalle moodustas. Koertel olid nahkrakmed, ja nahktrengid köitsid neid kelgu külge, mis nende järel lohises. Kelk oli ilma jalasteta. See oli tugevast kasetohust tehtud, ja kogu selle välispind toetus lumele. Kelgu esiots oli ülespoole

pööratud nagu paberirull, et läbi tungida pehme lume val-
list, mis voogas kelgu ees nagu laine. Kelgul asetses tugevasti
kinninöörituna pikk ja kitsas pikergune kast. Oli veel teisigi
asju kelgul – vaipu, kirves, kohvikann ja praepann, kuid kõige
silmapaistvam ja kõige enam ruumi vajav oli pikk ja kitsas
pikergune kast.

Koerte ees liikus vaevaliselt mees laiadel suuskadel. Kelgu
taga liikus teine mees. Kelgul olevas kastis lebas kolmas mees,
kelle rännak oli otsas – mees, kelle Kõnd oli võitnud ja alla
heitnud, nii et temast ei olnud enam liikujat ega võitlejat. Kõnd
ei armasta liikumist. Elu solvab Kõndu, sest elu on liikumine,
ja Kõnnu sihiks on alati liikumise hävitamine. Kõnd kaanetab
vee, et takistada selle mere poole voolamist; ta paneb mahla
puudes tarduma, kuni nad on külmunud oma võimsate süda-
meteni; aga kõige julmemalt ja hirmsamalt vaevates ja rõhudes
püüab Kõnd alistada inimest – inimest, kes on kõige rahutum
elusolend ning alati mässab käsu vastu, et liikumise lõppsihiks
olgu liikumise vaibumine.

Kuid kelgu ees ja taga sammusid kartmatult ja võitmatult
kaks meest, kes polnud veel surnud. Nende kehad olid kae-
tud karusnahkade ja pehme pargitud nahaga. Ripsmed, põsed
ja huuled olid külmunud hingusest tekkinud kristallidega
nii paksult kaetud, et näojooni polnud näha. See andis neile
tontlike maskide ilme; nad sarnanesid surnumatjatega mingi
kummituse matusel kuskil viirastuste maailmas. Kuid ometi
olid nad inimesed, kes läbisid mahajäetuse, mõnituse ja vai-
kuse maad, olid tohtu seikluse all kummargile vajunud väetid
seiklejad, kes võitlesid võimsa maailma vastu, mis oli niisama
kauge, võõras ja tundetu kui otsatuse sügavik.

Nad rändasid sõnatult, säästes hingust oma keha pingu-
tuseks. Ümberringi oli vaikus, mis lasus nendel otse käega-
katsutavana. See mõjutas nende vaimu, nagu sügava vee rõhu-

ühikute hulk mõjutab tuukri keha. See muljus neid otsatu avaruse ja väeramatu seaduse kaaluga. See muljus neid nende teadvuse kõige kaugemate peiduurgasteni; nagu viinamarjakobarast mahla, nii pigistas see neist välja kõik võltsi tulususe ja vaimustuse ning inimhinge liialdatud enesehindamise, kuni nad end tajusid piiratute ja väikestena – täppide ja tolmukübemetena, mis nõrga osavuse ja nappide teadmistega liikusid keset suurte, pimesi tegutsevate loodusjõudude omavahelisi mõjutusalasid.

Möödus tund, ja veel teine tund. Lühikese päikeseta päeva kahvatu valgus hakkas kustuma, kui liikumatus õhus kuuldus nõrk, kauge hüüe. Hüüe tõusis kiire sööstuga kõrgemale, kuni ta jõudis oma tipmise noodini, kus ta võbisevalt ja pingsalt peatus, ja kustus siis pikkamisi. See oleks võinud olla eksinud inimese kaebehääl, kui selles poleks peitunud teatavat kurba raevu ja näljast aplust. Ees liikuv mees pööras pead, kuni ta silmad kohtasid tagumise mehe silmi. Ja siis noogutasid nad teineteisele üle kitsa, pikliku kasti.

Kuuldus teine kisendus, vaikust nõelataolise kimedusega läbi puurides. Mõlemad mehed püüdsid hääle lähtekohta kindlaks määrata. See tuli tagantpoolt, kuskilt lumisest avarusest, mille nad äsja olid läbinud. Kuuldus kolmas, vastusena mõeldud kisendus – samuti tagantpoolt ja teisest kisendusest vasemal.

„Nad on me kannul, Bill,“ ütles kelgu ees liikuv mees.

Ta hääl oli kähe ja ebatõeline, ja ta kõneles ilmse pingutusega.

„Toit on kasin,“ vastas tema kaaslane. „Ma põle mitmel pääval küüliku jälgi näind.“

Seepeale ei rääkinud nad enam, kuigi nende kõrvad teravalt püüdsid jahihüüdeid, mida üha kuuldus nende selja tagant.

Pimeduse saabudes juhtisid nad koerad kuusetukka jõesängi veerel ning jäid laagrisse. Puusärk oli neile tule ääres istmeks ja lauaks. Teispool tuld kobaras koos olevad hundikoerad õrisesid

ja näaklesid omavahel, kuid ei osutanud kalduvust pimedusse eemalduda.

„Paistab, Henry, et nad püsivad õige laagre lähedal,“ sõnas Bill.

Henry noogutas pead, kükitades tule ees ja seades kohvikannu jäätüki abil paigale. Ta hakkas rääkima alles siis, kui oli puusärgil istet võtnud ja sööma hakanud.

„Nad teavad, kus neil julge olla on,“ ütles ta. „Nad parem söövad ise, kui lasevad ennast süia. Nad on ästi targad, need koerad.“

Bill raputas pead.

„Ah, ma ei tea.“

Kaaslane vaatas talle küsivalt näkku.

„Esimest korda kuulen so suust, et nad põle targad.“

„Henry,“ ütles teine, mõtlikult mugides ube, mida ta parajasti sõi, „kas panid tähele, kuda koerad rüselesid, kui ma neid söötsin?“

„Nad rüselesid rohkem kui muidu,“ möönis Henry.

„Mitu koera meil on, Henry?“

„Kuus tükki.“

„Noh, Henry...“ Bill peatus hetkeks, et oma sõnadele suuremat mõjukust anda. „Nagu ma ütlesin, Henry, meil on kuus koera. Ma võtsin kotist kuus kala. Ma andsin igale koerale ühe kala, ja mul jäi üks kala puudu, Henry.“

„Sa läksid lugemesega sassi.“

„Meil on kuus koera,“ kordas teine rahulikult. „Ma võtsin kotist kuus kala. Ükskõrv ei saand kala. Ma tulin pärast koti juurde tagasi ja andsin talle ta kala.“

„Meil on kõigest kuus koera,“ ütles Henry.

„Henry,“ rääkis Bill edasi, „ma ei taha ütelda, et nad kõik koerad olid, aga neid, kes kala said, oli seitse.“

Henry peatus söömisel, et pilku teispoole tuld heita ja koeri loendada.

